

Інфармацыйная культурна-грамадская газета Гарадоччыны

ГАСЦІНЕЦ

№ 8 (307) ЛІПЕНЬ 2021 ГОДА

БЕЛАРУСКІ АФАРЫЗМ

Любіць зямлю! І не наогул, а – гэту! Нашу! Дзе жывем!

Ніл Гілевіч

"ГАРАДОЦКІ КРАЙ"

ПАЧАЎ ДЗЕЙНІЧАЦЬ МЯСЦОВЫ YOUTUBE-КАНАЛ

Канал "Гарадоцкі край" будзе распавядаць пра культуру, гісторыю Гарадоччыны, нашых вядомых землякоў, пра жыццё на нашай зямлі і г.д. Спадзяемся, што вы тут будзеце чуць "Галасы Гарадоччыны", як было ў першым відэа запісаным з Нінай Сянчурай, яшчэ напрыканцы 2019 года.

Наш цяперашні Гарадоцкі раён сфармаваўся ў сучасных межах у 1962 годзе, калі да яго далучылі Мехаўскі раён. Цяпер па плошчы ён мае амаль 3 тысячы квадратных кіламетраў – большы па плошчы ў Беларусі толькі Столінскі раён Брэсцкай вобласці.

Працягласць раёна з поўначы на поўдзень - 55 км, з захаду на ўсход - 78 км. Адлегласць ад Гарадка да Віцебска - 30 км, да Мінска - 287 км. Паўночная і ўсходняя мяжы раёна супадаюць з дзяржаўнай мяжой Рэспублікі Беларусь з Расійскай Федэрацыяй (Невельскі і Усвяцкі раёны Пскоўскай вобласці). На поўдні раён мяжуе з Віцебскім, а на захадзе - з Шумілінскім і Полацкім раёнамі Віцебскай вобласці.

Па дадзеных аддзела статыстыкі Гарадоцкага райвыканкама на 1 студзеня гэтага года, сярэднегадавая колькасць насельніцтва Гарадоцкага раёна складала 22 158 чалавек, з іх пражывала:

у сельскай мясцовасці - 9 227 чалавек,
у горадзе Гарадку - 11 766 чалавек,
у гарадскім пасёлку Езярышча - 1 165 чалавек.

Атрымліваецца, што колькасць гарадскога насельніцтва ў нашым раёне складае 12 931 чалавек (або 58,4% ад агульнай колькасці насельніцтва).

Вось такі зараз наш сельскі раён на поўначы Беларусі.

Напрыканцы ж 19 стагоддзя ў межах сучаснага Гарадоцкага раёна пражывала больш за 120 тысяч насельніцтва і было больш за 1300 вёсак. Пра гэта магчыма прачытаць у кнізе "Памяць. Гарадоцкі раён", якая пабачыла свет ў 2004 годзе.

Вёсак уXX стагоддзі было вельмі многа і каля блакітных караляў Гарадка – азёр Лугавое, Арэхавае, Шчарбакоўскае, Жабінка, Святое.

Тут былі такія вёскі: Волкава Слабада, Вараб'і, Водвіна, Свіналупы, Шчарбакі, Трацякі, Хабенкі, Дубарэзы, Муравіцкі і г.д. Яшчэ ёсць жывыя жыхары Гарадка, якія памятаюць той час і як тады было.

Нашы Варабьёвы горы маюць назву дзякуючы вёсцы Вараб'і, якая да калектывізацыя размяшчалася на паўднёвым беразе Шчарбакоўскага возера, якое тады мела назву Глыбокае.

(працяг будзе)

Леанід Гаравы

ФІНАНСЫ

ПАДЗЕННЕ ПРЫБЫТКУ

Гарадоцкі раён за пяць месяцаў дэманструе падзенне прыбытку арганізацый і рост запазычаннасцяў розных відаў фінансаў.

Нацыянальны статыстычны камітэт апублікаваў статыстычныя даныя аб развіцці раёнаў і рэгіёнаў Беларусі за пяць месяцаў 2021 года ў параўнанні з гэтым жа перыядам за мінулы 2020 год.

Свежыя статыстычныя даныя, як звычайн, дадзены па розных напрамках дзейнасці ў раёнах. Найбольш канцэнтравана становішча ў раёне вызначаюць фінансавыя паказчыкі развіцця.

Гарадоцкі раён з пазітыўных даных у фінансах найперш добра спрацаваў па рэнтабельнасці прадаж тавараў і паслугаў.У нашым раёне гэты паказчык стаў 7,5%, ўто істотна вышэй чым 1,0% ў мінулым годзе. Гэта вышэй абласной рэнтабельнасці больш чым у два разы. Толькі вось прыбытак арганізацый абваліўся з 10,8 млн. руб да 3,9 млн. руб — амаль на 2/3 ранейшага ўзроўня. Падобная сітуацыя, толькі яшчэ горшая і ў Шумілінскім раёне па прыбытку: тут яго з 3 979 тыс. руб застался толькі958 тыс. руб., а рэнтабельнасць у мінусе дасягнула –4,1% з –1,2%.

У Бешанковіцкім раёне за год з новым старшынёй выйшлі са стратнасці і спрацавалі ў прыбытак аж да 20,5 млн. руб, але ж дзіўным чынам пры гэтым рэнтабельнасць прадаж з станоўчай пайшла ў мінус да —11, 4%. Віцебскі раён па гэтых паказчыкаў у палітыве, бо мае рэнтабельнасць ужо 9,0%, але па прыбытках саступае Бешанковіцкаму раёну, бо мае за 5 месяцаў толькі 12,9 млн. руб.

У Гарадоцкім жа раёне ўпараўнанні з 2020 годам адбыўся рост розных відаў пратэрмінаваных запазычанасцяў: дэбіторскай — з 5,2 млн. да 6,4 млн. крэдыторскай — з 11,2 млн. да 16,6 млн.; па падатках і зборах, сацстрахаванню і забеспячэнню — з 62тыс. да 417 тыс., за паліўнаэнергетычныя рэсурсы — з 1,0 млн да 2,3 млн., а таксама пратэрмінаваная запазычнасць па крэдытах і займах — з 1,9 млн. да 2,5 млн. рублёў.

Вялікія пратэрмінаваныя запазычанcці па крэдытах у Шумілінскім раёне — 30,9 млн. (зменшылася з 33,5 млн.), Віцебскім — 51,0 (вырасла на 612 тысяч.). У Бешанковіцкім раёне пазітыўная дынаміка скарачэння запзычанасцяў — тут няма яе росту.Так запазычансць па крэдытах і займах зменшылася з 8,3 млн. да 1,0 млн. рублёў.

Па Віцебскай жа вобласці за пяць месяцаў прыбытак арганізацый у параўнанні з 2020 годам зменшыўся з 617 млн. да 243 млн. руб.. А пратэрмінаваная запазычанасць за паліўныя рэсурсы вырасла з 75 млн. да 100 млн. рублёў.

Гэта статыстыка пра фінасы арганізацый нашых раёнаў сведчыць, што перад імі дастаткова многа праблем па аздараўленню эканомікі канкрэтных прадпрыемстваў і арганізацый. Гэта наогул датычыцца і Віцебскай вобласці, дзе 17,0% арганізацый стратныя — кожная шостая структура.

Леанід Гаравы

ПРАДПРЫМАЛЬНІЦТВА

ТАННАЯ САДАВІНА І ГАРОДНІНА

Крама «Альтаір» гандлюе таннай гароднінай і садавінай. Мае шырокі асартымент прадуктаў харчавання.

Прапануем вашай увазе матэрыял пра краму «Альтаір», якая адносіцца да «зялёных павільёнаў» пры ўездзе ў Гарадок з боку Віцебска на вуліцы Баграмяна. Крама карыстаецца папулярнасцю ў гарадкачан з-за сваіх невысокіх коштаў і якасная прадукцыі.

Працягваем публікацыю матэрыяла пра нашых прадпрымальнікаў, якія прапаноўваюць пакупнікам тавары па ніжэйшых коштах чым сеткавыя крамы нацыянальных брэндаў: «Еўраопта», «Санта Брэмар» і г.д.

Крама «Альтаір» знаходзіцца на пачатку вуліцы Баграмяна, каля дом 4 побач з крамай «Свет тэхна». У невялікай краме прадстаўлены вельмі шырокі асартымент тавараў. Найперш яна вядома сярод пакупнікоў сваім асартамемнтам садавіны і гародніны. Тут ёсць чарэшня, вінаград, нектарыны, абрыкосыы.

Таксама ёсць яблыкі і таматы, гуркі і ншая гародніна.

Кошты тавараў адпавядалі пачатку тыдня, а на гэтым тыдні кошты хутчэй за ўсё будуць ніжэй.

Дастаткова шырокі асартымент мясных вырабаў і морапрадуктаў.

Асобная ветрына аддадзена шакаладу, цукеркам, а таксама яшчэ маецца папулярнае печыва і г.д.

У летнюю спёку тут магчыма выбраць на свой смак якаснае марозіва і г.д.

Крама працуе так: штодня акрамя нядзелі з 10.00 да 19.00 з перапынкам на абед з 15 да 16.

Займаюцца гэтым гандлем брат і сястра з вядомага гарадоцкага роду. Пакупнікі адзначаюць ветлівасць і якаснае абслугоўванне ў «Альтаіры».

Л. Антонаў

НАГРАДА YOUTUBE

«СЕРЕБРЯНАЯ КНОПКА» У ГАРАДКУ!

Городокский видеоблогер Андрей Егоров получил награду от YouTube — «Серебряная кнопка».

Андрей Егоров из Городка, ведущий YouTube канала «ДНЕВНИК ВРАЧА ЕГОРОВА», получил первую премию «Серебряная кнопка» за 100 тысяч своих подписчиков от администрации YouTube из Америки.

Свое движение к первой награде YouTube — «Серебряная кнопка» Андрей Егоров начал 15 июля 2013 года, когда разместил свое первое видео на YouTube. За прошедшие восемь лет он размещает ролики для своих зрителей, которых уже более 144 тысяч.

Про свой канал доктор Андрей Егоров написал так: «Мой канал — это сочетание высшего медицинского образования и любви к физической культуре на протяжении 15 лет. Здесь вы найдете много интересной инфы насчет тренировок, питания, влияние на здоровье того и другого. Все, о чем я рассказываю в своих роликах, я испытал на себе и делюсь опытом. У вас есть шанс избежать тех ошибок, которые я совершил на пути к сильному, красивому, здоровому телу. »

Искренние видеологи от нашего доктора Егорова пользуются популярностью в русскоязычном сегменте YouTube. YouTube зарегистрировал сейчас уже почти 11 миллионов просмотров на канале «ДНЕВНИК ВРАЧА ЕГОРОВА».

Про получение награды Андрей Егоров рассказал тут: *https://www.youtube.com/watch?v=YJ4D00At9t0*

Для своих блогеров YouTube установил следующие награды в виде КНОПОК:

Серебряная: от 100 000 подписчиков.

Золотая: от 1 000 000 подписчиков.

Бриллиантовая: от 10 000 000 подписчиков.

Красная бриллиантовая: от 100 000 000 подписчиков.

Л. Антонов

Аб'ява

Аператыўная інфармацыя аб падзеях Гарадоччыны, рэгіёна і больш, чым у газеце, зараз па-беларуску і па-расейску з'яўляецца на новым Інтэрнэт рэсурсе: http://haradok.info

****

Наша газета "Гасцінец" пачала размешчацца на партале http://haradok.info ў раздзеле "Газета "Гасцінец", дзе ствараецца архіў за мінулыя гады.

****

Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Гасцінец» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – і вы яго атрымаеце. Калі ўжо не жадаеце атрымліваць выданне, то патэлефануйце у рэдакцыю.

«ЎСХОДНЯЕ ПАРТНЭРСТВА»

ШТО ДАЛО БЕЛАРУСІ «ЎСХОДНЯЕ ПАРТНЭРСТВА»

Аналітык Цэнтру эўрапейскай трансфармацыі Андрэй Ягораў тлумачыць, што страціць Беларусь ад прыпынення сяброўства ў праграме Эўразьвязу «Ўсходняе партнэрства».

Што такое «Ўсходняе партнэрства»

Гэта праграма Эўразьвязу, запачаткаваная ў 2009 годзе Польшчай і Швэцыяй. Яна ўключае ў сябе Армэнію, Азэрбайджан, Беларусь, Грузію, Малдову і Украіну. Яе мэта — наблізіць гэтыя краіны да ЭЗ без канкрэтнай прапановы далучэньня.

«Усходняе партнэрства» актывізавала стасункі Беларусі і Эўразьвязу

«Дзякуючы „Ўсходняму партнэрству“ адбываўся павольны, але вельмі важны працэс разьвіцьця прававых адносінаў Беларусі і Эўразьвязу. Пасьля здабыцьця Беларусьсю незалежнасьці і канстытуцыйнага крызісу 1996 году мы так і не падпісалі двухбаковага пагадненьня з ЭЗ. І „Ўсходняе партнэрства“ дазваляла разьвіваць легальную базу стасункаў з ЭЗ, даючы Беларусі магчымасьць далучыцца да шматбаковых праектаў.

У 2020 годзе мы падпісалі доўгачаканую дамову пра спрашчэньне візавага рэжыму. Яе вынікам стала зьніжэньне цаны на візу для беларусаў. Гэта быў важны крок, каб рухацца ў бок новага двухбаковага пагадненьня. Яно магло б быць падобным да дакумэнту, які падпісала Армэнія — пра паглыбленае супрацоўніцтва. Беларусі гэтага не хапае, гэта ўскладняе частку адносінаў. Гэты пры тым, што Эўразьвяз — гэта наш другі гандлёвы партнэр. І шчыльныя сувязі ў нас ня толькі ў эканоміцы. Такое двухбаковае пагадненьне моцна б нас прасунула ў супрацы з нашым суседам», — расказвае Андрэй Ягораў.

«Усходняе партнэрства» — гэта дзясяткі мільёнаў эўра грантаў для Беларусі

«Гэта комплексная праграма, у рамках якой Беларусь атрымлівала вельмі шмат беспасярэдняй дапамогі ад установаў Эўразьвязу. У апошнія гады яна вымяралася прыблізна 30 мільёнамі на год. Гэта не крэдыты, а грантавая дапамога. Ніякіх палітычных умоваў Беларусі, каб атрымаць гэтыя сродкі, Эўразьвяз не выстаўляў.

„Усходняе партнэрства“ было накіраванае на дапамогу Беларусі ў самых розных галінах: эканоміка, адміністрацыя, экалёгія, сувязі паміж людзьмі, навука, культура, адукацыя.

Гэта быў шэраг інфраструктурных праектаў, напрыклад:

павышэньне якасьці асьвятленьня;

рэканструкцыя школаў з мэтаю павышэньня энэргазберажэньня;

аднаўленьне воднай інфраструктуры ў некалькіх абласьцях».

«Усходняе партнэрства» — гэта аднаўленьне дарог і мастоў у Беларусі

«Трэба ўлічваць ня толькі тыя грошы, якія ішлі ў Беларусь як тэхнічная дапамога, але і інвэстыцыйныя праекты, якія рэалізоўваліся ў сувязі з „Усходнім партнэрствам“.

Напрыклад, былі праграмы з уключэньнем дарог Беларусі ў сыстэму ключавых транспартных артэрыяў Эўразьвязу, так званыя TEN-T. Тут Беларусь атрымлівала інвэстыцыйныя праекты, якія дапамагаў рэалізоўваць Эўрапейскі банк рэканструкцыі і разьвіцьця або іншыя фінансавыя інстытуты. За гэтыя грошы, напрыклад, аднаўлялася дарога М7 (Праект на суму 110 млн эўра ад Эўрапейскага інвэстыцыйнага банку быў прыпынены ўвесну 2021 у сувязі з палітычным крызысам у Беларусі- РС). ЭБРР выдзяляў грошы на рэканструкцыю 12 мастоў. У інфраструктуру дарог зьбіраліся інвэставаць больш за 250 мільёнаў даляраў. Калі мы возьмем сродкі, якія выдзяляліся Эўрапейскім інвэстыцыйным банкам і ЭБРР, то там сума даходзіла б да 500 мільёнаў на год».

Карысьць ад «Усходняга партнэрства» атрымлівалі пераважна мясцовыя ўлады

«У асноўным грошы ЭЗ асвойваліся дзяржаўнымі органамі, пераважна мясцовай уладай. Пасьля 2015 году вельмі шмат праектаў было скіравана на рэгіянальнае разьвіцьцё.

Ёсьць праграма Spring, накіраваная на разьвіцьцё эканамічнай ініцыятывы ў Беларусі. У гэтай праграме Беларусь атрымлівала па 14 мільёнаў эўра. Яны ішлі часткова на мікракрэдыты, дзякуючы ім павышалася якасьць пэрсаналу прадпрыемстваў, ствараліся цэнтры разьвіцьця прадпрымальніцтва ў рэгіёнах. У гэтай праграме таксама актыўна ўдзельнічалі мясцовыя ўлады».

На праект «Гарсьвятло» у Полацку ЭЗ выдаткаваў 1,3 мільёна эўра. Яшчэ 800 тысяч рублёў пайшло на яго зь мясцовага бюджэту.

За 6 год беларускія навукоўцы атрымалі ад Эўразьвязу амаль 7 мільёнаў эўра. Сярод атрымальнікаў дапамогі — Акадэмія кіраваньня пра прэзыдэнце

«Ёсьць праграма падтрымкі навуковых дасьледаваньняў „Horizon“. Пры тым, што мы ня маем рамачнага пагадненьня з ЭЗ наконт гэтай праграмы, мы можам атрымліваць дапамогу. Беларускія навукоўцы актыўна ў ёй удзельнічалі. Дзесьці каля 50 праектаў было рэалізавана у рамках гэтай праграмы».

За 6 гадоў удзелу ў «Horizon» аб'ём фінансаваньня беларускага боку наблізіўся да 7 млн. эўра.

У складзе выканаўцаў праектаў, рашэньне аб падтрымцы якіх прынята у 2019 г., — Інстытут матэматыкі НАН Беларусі і Акадэмія кіраваньня пры Прэзыдэнце Рэспублікі Беларусь. (З сайту Нацыянальнага інфармацыйнага офісу праграм ЭЗ па навуцы і інавацыях).

Сьпіс усіх навуковых праектаў Беларусі, якія падтрымаў Эўразьвяз.

Беларусь магла б атрымліваць значна больш, але не хацела

«Існуюць рамкі, якія вызначаюць глыбіню супрацоўніцтва. Яны зьвязаныя з правамі чалавека, дэмакратызацыяй і жаданьнем краіны мець больш шчыльныя адносіны з ЭЗ. Гэтыя ўмовы перадвызначылі, што Беларусь, нават пры лепшай дынаміцы адносін у апошнія гады, атрымлівала менш, чым усе астатнія краіны „Ўсходняга партнэрства“, за выключэньнем Азэрбайджану.

Пасьля 2015 году Эўразьвяз праводзіў палітыку ўцягваньня Беларусі ў супрацу, нягледзячы на тыя праблемы, якія існавалі ў галіне правоў чалавека. ЭЗ спадзяваўся, што гэта пастupова будзе зьмяняцца».

Навошта Эўразьвязу усё гэта рабіў для Беларусі

«Каб павысіць устойлівасьць гэтых краінаў і іх эканамічны дабрабыт. Чым больш разьвітыя і стабільныя краіны на мяжы Эўразьвязу, тым лепш для ЭЗ. Бо такія краіны не ствараюць праблемаў, не ствараюць эміграцыйнага ціску. Гэта стварае больш надзейныя ўмовы супрацоўніцтва».

Што можа быць далей з усімі праектамі

«Паколькі ЭЗ ня лічыць рэжым Лукашэнкі легітымным, то Эўразьвяз можа перанакіраваць гэтыя сродкі для прыватнага сэктару і грамадзянскай супольнасьці. Тады праекты маглі б рэалізоўвацца не празь дзяржаву, а праз розныя міжнародныя інстытуцыі».

А што зь іншымі краінамі «Ўсходняга партнэрства»

«Тыя краіны, якія рухаліся насустрач Эўрапейскаму зьвязу, да адзіных стандартаў, супрацы, рэформаў, атрымалі значна больш за Беларусь. Тройка лідэраў — Украіна, Грузія і Малдова.

„Усходняе партнэрства“ прадугледжвае высокі ўзровень супрацоўніцтва з ЭЗ ва ўсталяваньні зоны свабоднага гандлю і адмены візаў. Тыя краіны, якія рухаліся хутчэй, атрымалі гэтыя магчымасьці.

Яны таксама атрымалі значна больш інвэстыцыяў, больш дапамогі з боку міжнародных інстытуцыяў».

Дзьмітры Гурневіч
www.svaboda.org

ЗДАРЭННЕ

ТЕПЕРЬ И В ГОРОДКЕ

Второе за двое суток нападение на сотрудника внутренних органов с ножом произошло в Витебской области, на этот раз милиционер ранен в Городке.

5 июля около часа ночи в местный РОВД позвонила 31-летняя жительница, которая заявила, что ее избивает пьяный сожитель.

Выехавший на вызов наряд дебошира не застал. Однако когда его стали искать в окрестностях раздался удар по патрульному автомобилю.

А когда водитель приоткрыл свою дверь, то получил удар ножом в область виска. Милиционеры все же скрутили нападавшего, им оказался 42-летний зачинщик скандала.

В результате в отношении дебошира возбудили уголовное дело за нападение на сотрудника милиции, сообщает пресс-служба УВД Витебского облисполкома.

Напомним, что 4 июля в схожей ситуации нападению вооруженного ножом пенсионера подвергся милиционер в Витебске — наряд также выбывал на пьяный дебош.

Іван Дзедушкін
vitebsk.cc

ТРАГЕДЫЯ

ЦЯГНІК ЗБІЎ МУЖЧЫНУ

У Гарадоцкім раёне аднаўляюць абставіны смяротнага траўмавання цягніком мужчыны. Пра гэта БЕЛТА паведаміла афіцыйны прадстаўнік УСК па Віцебскай вобласці Аксана Лазько.

«Раніцай 4 ліпеня ў праваахоўныя органы паступіла паведамленне аб выяўленні паблізу чыгуначнай станцыі Залучча ў Гарадоцкім раёне цела чалавека з целавымі пашкоджаннямі. На месца здарэння неадкладна прыбыла следча-аператыўная група. Яна знайшла паблізу чыгуначнага палатна цела мужчыны з цялеснымі пашкоджаннямі, характэрнымі пры наездзе цягніком. Асоба загінулага ўстаноўлена. Ім аказаўся 62-гадовы мужчына, які на працягу апошніх пяці гадоў пражываў на тэрыторыі Гарадоцкага раёна», - распавялі ў УСК.

Раніцай 3 ліпеня ўласнік дома, у якім апошні жыў, звярнулася ў міліцыю ў сувязі з адсутнасцю апошняга па месцы жыхарства. Устаноўлена, што апошні раз відавочцы бачылі мужчыну вечарам 2 ліпеня, калі ён ішоў на рыбалку.

Следча-аператыўнай групай агледжана месца здарэння, прызначана судова-медыцынская экспертыза. Апытваюцца відавочцы, ўстанаўліваюцца ўсе абставіны здарэння.

Па дадзеным факце Гарадоцкім РАСК праводзіцца праверка.

Следчыя нагадваюць аб правілах паводзін пры пераходзе праз чыгуначныя шляхі: выяўляйце асаблівую асцярожнасць ў цёмны час сутак, пераканайцеся, што ў зоне бачнасці няма чыгуначнага транспарту, не перабягаць шляхі перад цягнікам, які пачаў рухацца, не праходзьце уздоўж чыгуначнага шляху бліжэй 5 м ад крайняга рэйкі, не выкарыстоўвайце навушнікі і тэлефоны.

Па інфармацыі
www.belta.by

ПАЖАР

ЗНІШЧАНА ХАТА

Па інфармацыі прэс-службы Віцебскага абл-упраўлення МНС 27 чэрвеня ў 8-45 паступіла паведамленне аб пажары ў в. Ляхаўка Езярышчанскага сельсавета.

Вёска Ляхаўка знаходзіцца ў глыбіні лясного масіва на дарозе Рудня-Шарыпы. Тут зарэгістравана зараз толькі два жыхара па стану на 1 студзеня 2021 года. У 1999 годзе было – 24, а ў 2010 – 10.

Пасля суботняга ураганнага ветра, які валіў дрэвы па Гарадоцкаму раёну, сюды ратавальнікам своечасова дабрацца было праблематычна.

Гарадоцкі аддзел МНС засведчыў:" У выніку пажара знішчаны дом". І зроблены традыцыйны вывад, які ні пра якія версіі пажара не кажа : "Прычыны пажара высвятляюцца".

Пры наўянасці адказных супрацоўнікаў па працы са СМІ ў кожным райаддзеле МНС Віцебскай вобласці чытаць, што ж прывяло да пажару і знішчэння маёмасці пакуль не даводзілася.

Т. Гаражанка

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ДВОЕ НА ПОЛЮСЕ ПРАЎДЫ

Колькасць мярзотнікаў, якая расце па экспаненце, — выдатная нагода, каб «збірацца ў кучу», або хаця б у зграю, табун ці статак.

«За намі праўда». Гэта цытата з выступу адзінага палітыка (АП) у Брэсце 22 чэрвеня. Хто б сумняваўся. Ёсць такая ўласцівасць у праўды: яна заўсёды ідзе за намі. У гэтым лепшым з сусветаў ёй больш няма за кім ісці.

У гады супрацьстаяння дзвюх сістэмаў праўда была на нашым баку. А як жа інакш? Не магла ж яна быць на баку купкі капіталістаў, што тлусцелі на эксплуатацыі ўласных народаў і народаў краін трэцяга свету.

Капіталістаў — купка. Эксплуатаваных — большасць. А дзе большасць — там і праўда. Але ў 1974 годзе ў выніку «Красавіцкай рэвалюцыі» была зрынутая дыктатура ў Партугаліі — і панеслася... тое, што на бытавай мове прынята называць «эфектам даміно», на мове паліталогіі атрымала назву «трэцяй хвалі дэмакратызацыі 1974–1991».

Фінальным акордам трэцяй хвалі стала крушэнне таталітарнай камуністычнай сістэмы і яе флагмана — СССР, што дазволіла амерыканскаму палітолагу Фрэнсісу Фукуяму абвясціць пра канец гісторыі.

Гэта была не першая спроба такога кшталту. У Фукуямы быў папярэднік — Маркс. Нагадаю фінал «Маніфеста камуністычнай партыі»: «Пралетарам няма чаго губляць, акрамя сваіх ланцугоў. Набудуць жа яны ўвесь свет».

Свету пралетарыяў, свету, у якім адсутнічаў бы падзел людзей на класы эксплуататараў і эксплуатаваных, не атрымалася. Але спробы пабудаваць такі свет рабіліся неаднаразова. Яны абышліся чалавецтву амаль у 100 мільёнаў жыццяў. Па агульнай колькасці ахвяр па-за канкурэнцыяй аказаліся кітайскія таварышы — 65 мільёнаў, а па эфектыўнасці (у суадносінах колькасці знішчаных да агульнай колькасці насельніцтва) — чырвоныя кхмеры ў Кампучыі.

Але якой бы колькасцю ахвяр ні вымяраліся поспехі камуністаў на шляху да бяскласавага грамадства, праўда нязменна была на іх баку.

Канец гісторыі Фукуяма звязваў з паўсюдным распаўсюджваннем ліберальнай дэмакратыі заходняга ўзору, што павінна было сведчыць пра канчатковы пункт сацыякультурнай эвалюцыі чалавецтва і фарміраванне канчатковай формы ўрада.

Што тычыцца формы, прадказанне амерыканскага палітолага спраўдзілася. Прынамсі, адразу і не прыгадаеш краіну, у Канстытуцыі якой не абвяшчаўся б прынцып падзелу ўладаў, а адзінай крыніцай улады не абвяшчаўся б народ.

Што ў сухім астатку?

Расійскі палітолаг Кацярына Шульман любіць нагадваць, што прадметам паліталогіі з'яўляюцца трансфармацыі («яна цікавіцца тым, што мяняецца»). Адсюль — нелюбоў паважанага мной аўтара да гістарычных паралеляў. У кнізе «Практычная паліталогія. Дапаможнік па кантакце з рэальнасцю» чытаем: «Час перастаць разумець літаральна тое, як Маркс жартаваў з Гегеля: гісторыя не паўтараецца ні як трагедыя, ні як фарс. Паколькі колькасць гістарычных фактаў бясконцая, вялікая верагоднасць, што надзвычайныя падабенства мінулага з сучаснасцю заснаванае альбо на магіі лічбаў (1914/2014), альбо на высвечванні адных з'яў і ігнараванні іншых».

Шульман моршчыцца пры слове «каляіна». Мне ж яно падабаецца. Гістарычны працэс без каляіны — як шлюбная ноч без нявесты. Тым не менш абсалютызаваць каляіну не варта. «Усё цячэ, усё мяняецца», — сцвярджаў старажытнагрэчаскі філосаф Геракліт (554–483 да н.э.). Мяняецца з часам і каляіна.

Савецкі Саюз распаўся ў 1991 годзе на 15 незалежных рэспублік, але ні адна з іх, калі атрымала свабоду выбару, не здолела вырвацца з цывілізацыйнай каляіны.

Сталі часткай Еўрасаюза Літва, Латвія і Эстонія — гэта значыць, рэспублікі, чые народы на працягу стагоддзяў мелі магчымасць асвойваць культурныя інавацыі Захаду. Дзякуй Балтыйскаму мору! Нядзіўна, што ўключэнне ў склад СССР у 1939–1940 гадах большасць літоўцаў, латышоў і эстонцаў успрынялі як акупацыю.

У шасці мусульманскіх рэспубліках усталяваліся палітычныя рэжымы, якія можна смела аднесці да сучасных султанатаў. Зразумела, не без нацыянальных асаблівасцяў, але ні адна з іх не выходзіць за цывілізацыйныя межы.

Што ў сухім астатку? У сухім астатку шэсць праваслаўных рэспублік. Усе яны на перабудовачнай хвалі эйфарыі заявілі пра сваё жаданне стаць часткай Вялікай Еўропы. Аднак час усё расставіў па свае месцы. За тры дзесяцігоддзі нікому змяніць сваю цывілізацыйную ідэнтычнасць так і не атрымалася, што не выключыла расколу ўнутры таварышаў па няшчасці: у той час, як у Арменіі, Грузіі, Малдове і Украіне праеўрапейскія настроі ўзмацняюцца, у Беларусі і Расіі (у першую чаргу ў палітычных элітах) ідзе адваротны працэс…

Расслабляцца рана

«Мы даўно ваюем». Але мы — гэта хто? З чаго вынікае, што і ў аўтара «Азбукі паліталогіі» маецца падстава прылічваць сябе да ліку абраных, аб'яднаных у кучу, зграю, статак, рой, табун і пазначаных для сціпласці займеннікам першай асобы множнага ліку «мы»? Можа ён, заклапочаны пошукам шынялю, дарэмна марнуе час?

Не, не дарэмна! Залогам таму з'яўляецца праўда. Здрадзіць можа сябар, жонка, сяброўка жонкі, але праўда — заўсёды за намі. І ўсё роўна, у большасці мы ці або безназоўнай вышыні нас засталося толькі двое — Беларусь і Расія. Гэта і раздражняе тых, хто сёння ў большасці.

22 чэрвеня 2021 года свет канчаткова падзяліўся на тых і на гэтых: на «мярзотнікаў па той бок мяжы» і носьбітаў праўды, чыя роля ў гісторыі на бліжэйшыя гады звядзецца да дэманстрацыі бяссілля «іх санкцый».

Маштаб задачы складана пераацаніць: уклад у сусветны ВУП толькі ЗША і Еўрасаюза перавышае 50%, а Беларусі і Расіі — не дацягвае і да 2%. Здавалася б, слон і моська. Але час панавання вульгарнага матэрыялізму з яго скрупулёзнымі падлікамі матэрыяльных рэсурсаў застаўся ў мінулым. На баку аб'яднанай моські сёння праўда, памножаная на духоўнасць, і 135-е месца Расіі ў індэксе карупцыі.

Зразумела, расслабляцца рана. Нашы перспектывы акрамя падкопаў з боку мярзотнікаў упіраюцца і ў дысцыпліну. Нягледзячы на наяўнасць кадраў, якія авалодалі ўсімі тэхналогіямі, безгаспадарчасць часам здзіўляе. А не дай бог вайна? «Чаму цяпер, у адносна мірны час мы не хочам працаваць? Усё ж у дысцыпліне. Толькі дысцыпліна» (24.06.2021).

Ці здольныя разумныя людзі, аб'яднаныя вакол нейкага чалавека, у сітуацыі, якая склалася, наладзіць дысцыпліну? Я б даў на гэта пытанне, што паўтараецца з года на год, сцвярджальны адказ. Мой аптымізм заснаваны на колькасці мярзотнікаў, якая расце па экспаненце. Бо нішто так не мабілізуе ўнутраныя рэзервы, як наяўнасць мярзотнікаў ля знешніх межаў. Яны для таго і плодзяцца. Іх для таго і плодзяць.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
novychas.by

ЭКСПЕРТ

“…НИ ОДИН ПЛЕБИСЦИТ ЛУКАШЕНКО БОЛЬШЕ НЕ ВЫИГРАЕТ»

Экономист Сергей Чалый объясняет, почему действия властей укладываются в одно образное выражение — «бомбить Воложин».

— Операция по принуждению к любви, которая началась 9 августа (2020 года, — Прим.), ни к какому успеху не привела. Она привела к тому, что это уже не операция по принуждению к любви, а попытка окончательного решения белорусского вопроса, — анализирует последние события на своем канале экономический аналитик Сергей Чалый.

Он объясняет, почему сейчас положение властей можно считать безвыходным:

— Они сейчас находятся в безвыходной ситуации, связанной с тем, что, с одной стороны, вперед идти опасно, потому что чем дальше ты движешься в направлении максимального страха, тем дальше ты погружаешься в ряд мировых лидеров-изгоев, чего Лукашенко хотел бы избежать. Но его собственный страх показать слабину подгоняет в эту сторону.

С другой стороны, очевидна невозможность выиграть ни один плебисцит именно по той причине, что рейтинг никуда не делся, он не вырос, любовь не вернулась.

Все меры, предпринятые властью в попытке противостоять санкциям, Сергей Чалый характеризует словосочетанием «бомбить Воложин». При этом даже таких инструментов, по его мнению, осталось чрезвычайно мало.

— Что еще может сделать власть в качестве ответных санкций? Только «бомбить Воложин», что уже и происходит. Мы сейчас наблюдаем, как удар наносится по гражданскому обществу. Макей это анонсировал, называя гражданское общество «любимой игрушкой Запада». Неужели эти люди всерьез думают, что Западу нужно наше гражданское общество, а не нам самим?

Приходят по бизнесам. Понятно, к тем, кто может заплатить пару десятков миллионов за свое освобождение. Это довольно простая схема и это будет такое окунание в реальность людей, которые до сих пор считали, что у нас все хорошо, что происходят реформы и для бизнеса все прекрасно.

С попыткой закрывать любые общественные организации работает очень простой принцип — все, что так или иначе может раздавать деньги, будет рассматриваться как враг, как финансирование протестных действий. А для власти все сейчас воспринимается как протестное действие, любое несогласие с ними фактически готовы записывать в качестве преступления.

Проблема заключается в том, что все, что мы сейчас наблюдаем, включая конституционную реформу, все телодвижения с Совбезом, с придумыванием военного положения, чрезвычайного положения и т.д., — это понимание осознания того, что ни один плебисцит Лукашенко больше не выиграет.

И, в общем-то, нанести ущерб внутри страны уже, похоже, особо некому, внутри бомбить осталось мало чего. Механизмов компенсации на санкции нет. При этом, очевидно, что они будут ужесточаться, потому что система по-прежнему работает в одном и том же режиме, когда у силовиков есть карт-бланш на продолжение усиления и расширения репрессий, они по-прежнему работают в режиме «найдем и накажем каждого».

И в данном случае, как я понимаю, наказывать нужно всех. Сейчас наши правоохранительные органы превратились в машину по производству признательных видео. Это абсолютная архаика, которая не имеет никакого отношения к современности и цивилизованному миру.

Очевидно, что инструментов у власти на самом деле чрезвычайно мало. Да, можно проявить гнев, можно своим сделать хуже, можно у кого-то деньги отобрать. Но это не компенсирует негативные последствия для экономики или для уровня жизни, — полагает экономист.

Он прогнозирует увеличение давления на дипломатов, а также изменение курса национальной валюты.

— Потери по платежному балансу, вероятнее всего, скажутся на курсе национальной валюты. Думая о том, что еще может произойти, — могут последовать враждебные действия по отношению к иностранцам, например, дипломатам, находящимся на территории Беларуси, — говорит Чалый, считая символичной проломанную недавно стену в ограждении латвийского посольства в Беларуси.

“Салідарнасць”
gazetaby.info

ЮБІЛЕЙ ПАЭТА

БЕЛАЕ ВІНО І ЧЫРВОНАЕ: УЛАДЗІМІРУ НЯКЛЯЕВУ 75 ГОД

Уладзімір Някляеў — адзін з тых, каго прынята называць сумленнем нацыі. Чалавек, які прайшоў выпрабаванне і «меднымі трубамі», і турмой. Яго раманы не пакідаюць абыякавых, яго паэмы заварожваюць і ўлюбляюць. 9 ліпеня Уладзімір Пракопавіч адзначае сваё 75-годдзе.

— 75 вельмі прыгожая лічба. Гэта тры разы па 25. Ужо ёсць немалы досвед, шмат дасягненняў. Але, мне здаецца, мала хто прыходзіць да гэтай даты з такой 25-гадовай душой, як у вас. Ці памыляюся?

— Чаму мала хто? Па-мойму, да скону ў кожным чалавеку душа нават не 25-гадовая, а дзіцячая...

Давайце вось што зробім. Нядаўна я скончыў раман «Гэй Бэн Гіном», у якім шмат аўтабіяграфічнага. І калі вы не супраць, паспрабую адказаць на некаторыя вашы пытанні цытатамі з рамана.

Вось адказ на першае:

«Паўсюль паперадзе Віктара (такое імя ў героя рамана) бегла ягонае дзяцінства. Вунь яно бяжыць пастушком па выгане, грае на зробленай дзедам са старой яблыні жалейцы. Грае гучна, жалейка з прыгожым чорна-белым каровіным рогам, і мелодыя „Цяцеркі“, з якой ён пачынаў вучыцца граць, разліваецца па абодвух берагах Крэўлянкі, цячэ па пагорках. Вось дабегла дзяцінства да Багушоўскага лесу, куды паклікаў маленькага Віктара дзед, каб дапамог састагаваць, бо дождж можа пайсці, падсушанае ў пракосах сена, і, калі паставілі стагі, Віктар залез на адзін, лёг, глядзеў у неба, на якім высыпалі зоркі, а дзед, прываліўшыся спінай да стога, расказваў яму казку.

Калі Віктар, ужо дарослы, успамінаў сябе маленькага, дык не бачыў асаблівай розніцы паміж сабой тым і цяперашнім. Бо што змянілася? Тое, што ён чытае лепш, чым чытаў у пяць гадоў? Але нават гэта — яшчэ як сказаць, калі тады ўзнікала адчуванне вышыні, на якую ўздымаўся ён з тымі, пра каго чытаў, а цяпер не ўзнікае.

Ці яго змяніла тое, што скончыў школу, тэхнікум, інстытут, што болей ведае? А што ён ведае, пра што дазнаўся? Пра тое, што пісалі шумеры? Ці пра тое, што ў космасе ёсць чорныя дзіры? Дык яны і ў ім ёсць. І ў цяперашнім, і ў малым былі — ён з жахам у іх глядзеў.

У самім сабе ён заўсёды заставаўся гэткім самым, якім быў некалі. Само жыццё ў сабе адчуваў нязменным, змяняліся толькі ўмовы, абставіны жыцця. Ягоныя дэкарацыі. Са стога сена пад Багушоўскім лесам жыццё перанесла яго на сцэну Крамлёўскага палаца з'ездаў — сам ён дзеля гэтага нічога не рабіў. Толькі прымаў прапановы. Гульню ў прапанаваных дэкарацыях. І гуляўся ў іх той самы хлопчык са стога сена пад Багушоўскім лесам»…

— Ці можна сказаць што 2020 стаў для вас жыццёвым падарункам? Для краіны, мне здаецца, ён, сапраўды, як доўгачаканае дзіця, што пра гэта думаеце? Няма задумы рамана пра гэтыя падзеі?

— Складана адказаць на гэтае пытанне. Таму нават цытаты ў адказ не магу падабраць, а не тое што раман напісаць. Хоць у задуме ён ёсць.

У жніўні 2020-га я ўбачыў, адчуў, што апошнюю чвэрць жыцця пражыў, пратрываў не дарма. Пасеенае ўзышло, жыццё ўсё ж, як вы сказалі, зрабіла падарунак. Падаравала свята. Але пасля падаўлення беларускай рэвалюцыі годнасці, забойстваў і катаванняў, здзекаў з ні ў чым не вінаватых людзей, глумлення з нацыянальных сімвалаў, культуры, мовы, — усяго, што для мяне святое, пачуццё свята пацяснілася пачуццём віны: я не змог гэтага не дапусціць.

Вось глядзіце: чалавека ні за што арыштоўваюць і садзяць у турму. Вядома яго імя, вядомая турма, у якую яго пасадзілі. Ён нарадзіўся беларусам, ён грамадзянін Рэспублікі Беларусь, адна з дзяржаўных моваў якой — па Канстытуцыі! — беларуская. І ён просіць турэмшчыкаў размаўляць з ім на роднай мове. На дзяржаўнай беларускай. А яго за гэта дручкамі — і ў карцар! Раз просіць — у карцар! Два просіць — у карцар! Для перавыхавання з беларуса ў рускага са знакамі якасці. А знакі гэтыя — сляды дручкоў!..

Вось як мне, беларускаму паэту, глядзець на тое, як знішчаецца не толькі мова, а ўсё беларускае ў Беларусі?.. І як ставіцца да ўлады, якая не толькі дазваляе знішчаць, але і заахвочвае знішчальнікаў, даючы ім права беспакарана забіваць тых, хто ў сваёй краіне, як кажа ўлада, «лішнія людзі»? Якія лішнія людзі, як такое можа быць?!

Паэт, пісьменнік, наогул гуманітарый не можа такой уладзе служыць. Лаяльнасць да сябе такая ўлада можа толькі купіць. І толькі ў тых, хто не мае ніякага нацыянальнага маркёра…..

— Як і шмат хто іншы, я зачытвалася вашымі кавіднымі нататкамі. Гэта будучы сюжэт?

— Я перахварэў на кавід цяжка. З гарачкай, кашмарамі. Баяўся сканаць. Калі ўсё ж ачуняў, дактары сказалі, што баяўся не дарма. Але ўбачыўшы той кашмар, які дзеецца ў нашай краіне ў рэальнасці, падумаў: можа, лепш бы не ачуньваў?..

З гэтых кашмараў і з гэтай рэальнасці і нарадзіўся сюжэт.

Я перакананы, што кавід мае лабараторнае паходжання. Як і чаму ён збег з лабараторыі — частка сюжэта. Але не асноўная.

Памятаеце гісторыю пра марскі круізны лайнер, на якім яшчэ год таму ўсчалася ланцуговая рэакцыя каронавіруса, пра што пісалі ўсе СМІ. Лайнер прышвартавалі ў японскім порце, але ні пасажыраў, ні каманду (амаль чатыры тысячы чалавек) не пусцілі на бераг. Ізалявалі на караблі — і я ўявіў, што на ім тварылася! Сітуацыя страшней, чым на «Тытаніку», бо там пагроза была ўсім вядомая, вада, а тут — невядома што! І ад гэтага невядома чаго людзі задыхаюцца, паміраюць, усе ўсіх у гэтым падазраюць, і ніхто ад гэтага ніяк і нідзе ўберагчыся не можа — хіба толькі рыбінай стаць і ў вадзе ўратавацца. У выратавальный стыхіі, якая для «Тытаніка» была пагрозай.

Чалавецтва ў пандэміі, у аўтарытарызме, таталітарызме, у кашмарах, якія само яно стварае і за якія адказвае, — вось асноўны сюжэт задуманага твора, які пачаў пацяху пісаць. Пацяху, бо яшчэ ад папярэдняга рамана «Гэй Бэн Гіном» не адышоў. Кожны раман, кожная паэма забірае ў мяне вельмі шмат энергіі, эмоцый, сіл, і патрэбны нейкі час, каб зноў іх набрацца.

— Няма жадання пераасэнсаваць пражытае і перажытае, каб пайсці нейкім іншым шляхам чарговыя 25 гадоў?

— Па-мойму, я ўжо не раз адказваў на падобныя пытанні. Так што магу сябе самога цытаваць...

Ці не шкадую пра зробленае, ці не хацеў б нешта перарабіць? Ні пра што не шкадую! Пра што шкадаваць, калі нічога нельга перарабіць? Калі ўсё не зваду, а наперадзе, колькі б яго, таго, што наперадзе, ні засталося...

(скарочана)

Рэдакцыя «Новага Часу» шчыра віншуе Уладзіміра Някляева з днём народзінаў! Жадаем добрага настрою, аптымізму, моцнага здароўя і плёну, а таксама доўгіх гадоў жыцця ў вольнай незалежнай Беларусі!

Аксана Колб
«Новы Час»

ПАЛІТЫЧНЫ ПРЫСУД

«БЕЗУМНЫЙ СРОК — ЗА ВЕРУ В ИДЕЮ»

Виктор Бабарико приговорен к 14 годам колонии. «Однажды нам будет сложно объяснить своим внукам, что это действительно происходило». Так прокомментировала демократический лидер Беларуси Светлана Тихановская приговор Виктору Бабарико.

Бывший председатель правления «Белгазпромбанка», экс-претендент на пост президента страны Виктор Бабарико приговорен к 14 годам лишения свободы с отбыванием наказания в колонии в условиях усиленного режима.

Решение вынес 6 июля судья Верховного суда Игорь Любовицкий. У Бабарико не будет возможности обжаловать приговор.

Он признан виновным в отмывании средств, полученных преступным путем (ч. 2 ст. 235 Уголовного кодекса), а также в получении взятки в особо крупном размере (ч. 3 ст. 430 УК).

Инкриминировавшиеся ему преступления Бабарико не признал в полном объеме.

Прокурор Сергей Гиргель запрашивал для Бабарико 15 лет лишения свободы в колонии усиленного режима, а также штраф в размере 5 тыс. базовых величин (145 тыс. рублей). Защита просила суд оправдать его за отсутствием состава преступления.

Судебное разбирательство длилось более четырех с половиной месяцев. Экс-банкир находится под стражей с 18 июня 2020 года.

На вынесение приговора прибыли дипломаты, в том числе представители Евросоюза. В зал заседаний не смогло попасть более 100 человек. Адвокат Бабарико Дмитрий Лаевский был встречен аплодисментами.

Слушания уголовного дела в отношении Бабарико и других представителей «Белгазпромбанка» начались 17 февраля. Несмотря на то, что суд объявлен открытым, негосударственным СМИ в аккредитации на процесс было отказано.

В деле восемь обвиняемых, семь из которых обвинялись в получении, а один — в даче взятки. До начала основного процесса пресс-служба Верховного суда сообщила, что с шестью обвиняемыми «заключены досудебные соглашения о сотрудничестве».

Всем также вынесены обвинительные приговоры. Бывший зампред правления «Белгазпромбанка» Сергей Шабан получил 6 лет лишения свободы, еще один зампред Дмитрий Кузьмич — 6,5 года, и.о. председателя правления Кирилл Бадей, зампреды Сергей Добролет и Александр Ильясюк — по 5,5 года, основатель компании «Активлизинг» Виктор Кобяк — 3 года, бывший первый зампред правления банка Алексей Задойко — 5 лет «домашней химии».

Виктор Бабарико своей вины не признал, поэтому на сделку со следствием не пошел. В ходе суда он заявил, что считает уголовное преследование необоснованным и политически мотивированным. Эти действия, по мнению Бабарико, изначально преследовали одну цель — не допустить его участия в президентских выборах.

О своем участии в президентских выборах 56-летний Виктор Бабарико заявил 12 мая 2020 года. Тогда же он ушел со своей должности в банке, которую занимал 20 лет.

11 июня в «Белгазпромбанке» и ряде других коммерческих компаний прошли обыски. Александр Лукашенко заявил, что проверка деятельности «Белгазпромбанка» проводится по его поручению. При этом он утверждал, что никакой политической подоплеки в данном деле нет.

18 июня Бабарико и его сын Эдуард, который руководил его инициативной группой, были задержаны по подозрению в совершении экономических преступлений. С тех пор они содержатся в СИЗО КГБ. Правозащитники признали Виктора и Эдуарда Бабарико политическими заключенными.

Виктор Бабарико считался основным соперником Лукашенко на президентских выборах. Во время участия в президентской кампании команда бывшего банкира собрала свыше 434 тысяч подписей за его выдвижение кандидатом в президенты (для регистрации достаточно собрать 100 тысяч подписей), однако в регистрации ему было отказано.

«Верим ли мы в себя сами?»

«Безумный срок человеку, который решил пойти в политику и стал одним из лидеров, которые разбудили страну от долгого сна. 14 лет — за веру в идею: однажды нам будет сложно объяснить своим внукам, что это действительно происходило. Но Виктор говорил, что стране нужен хороший менеджер, и я знаю, что настанет время, когда такой менеджер поможет нам с вами отстроить страну», — так прокомментировала приговор демократический лидер Беларуси Светлана Тихановская.

«Сегодня я не хочу говорить о репрессиях и чудовищных сроках: ведь режим делает всё это, чтобы убить в нас любые другие мысли, хоть отдаленно похожие на веру и надежду. Но для Виктора — как и для тысяч невиновных людей в тюрьмах — ценнее всего надежда в наших сердцах. Ради этой надежды он не пошел на сделку с режимом. И он по-прежнему верит в нас. Но верим ли мы в себя сами? Виктор Бабарико уже больше года в тюрьме. И только от нас с вами зависит, превратится ли этот год в 14 лет», — отметила Тихановская.

Приговор Виктору Бабарико также прокомментировало посольство США.

«Жестокая фальшивость судебной системы Беларуси демонстрируется сегодня приговором Виктору Бабарико, который показывает, что режим Лукашенко не остановится ни перед чем, чтобы сохранить власть», — говорится в заявлении американского посольства на его странице в «Твиттере».

"БЕЛАПАН"
naviny.online

Заснавальнік і рэдактар: Гаравы Леанід Антонавіч

Адрас рэдакцыі: 211573, г. Гарадок, вул. Гагарына, д.30Б, кв.16. E-mail: leo592202@gmail.com
Тэл. 8-02139-5-08-52, маб. + 375(29)6723842 (V),
Газета выдаецца з сакавіка 1998 г.

Падпісана да друку 15.07.2021 у 16.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на абсталяванні аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.